

PSÁ• BABYSITTING

ĀšterĀ½, 28 Ā•erven 2016

„Julka je milá a hodná holka, pravda, občas trochu zmatlík, ale psa jí klidně máš u sváťmit. Během víkendu se tak moc nestane, odjíždím v sobotu a vracím se v neděli. V podstatě jde o jednu noc. Navíc, vždyť u to párkrát zvládla sice jenom pates noc, ale zvládla. A Amy jí zbožňuje, uklidí sama sebe.“

„A prosím tě, raději neodepínej vodítko, neposlouchá ani máš, natož cizí. A kdyby ses u rozhodla ji pustit tak úplně vzadu na poli, aby neviděla potok. Je to pes vodní, jakmile ucítí vodu, je konec, zdrhne ti tam,“ dávám je poslední instrukce, „amulindo, ty tady buď pěkň hodná a poslouchej, pativezu ti kostičku.“ Podrbu jí poádň za uchem, nechám si dát lízanou a vyráím směr umava. Doma je pohoda, klídek, mamka je sice na kolení a já musím uvaťmit, ale tentokrát mě to i baví. „Máma pije kolem tětí, musíš potom taky zajet do Bojanovic.“ „Pojedeš s náma, tati? A obd u je na stole, kolik chceš; polívky?“ povídáme si s tátou. Najednou jsou tmi hodiny, mamka je tu. Ohívám jídlo a probíráme novinky. Je pť, „as povinné návvy u babi s dťdou.“ „Tak, holka, co budeme dneska dťlat? Jdeme ven? Panička Āíkala, Āe v pť chodíš; na dlouhou procházku. Pťjdeme si hrát. Ty u sis pťinesla vodítko? Hodnááááá Amynka,“ povídám si se psem a mezitím se oblékám. Sedí u dveťmi, v hubě výmluvně drží vodítko a Āeká. Je obojek a máeme jít. Ze dveťmi vyletí jako stěla, zapomněla jsem ji pťipnout. Našťi po u u vidím, jak ji lovím po celém baráku. Ptes kopec jdeme dozadu za sídlišť, ani moc netáhá a je poslušná. Co ta Hanka poád má, vždyť je hodná. A potok tady taky nevidím. „Tak já tť teda pustím, ale musíš být poslušná, ano.“ „Haf, haf.“ „Vida souhlasí,“ pomyslím si a u ji poušťm na volno. Vyletí jako Āízená stěla. Kurva, co kdy mi zdrhne? „Amulko, Amy, pocem,“ ona se otočí a letí ke mně, lovím frolíka z kapsy a dávám jí odměnu. Je pť párkrát to takhle zopakuju. „Sakra, vždyť poslouchá, asi neví, jak na ní, budu muset dát Hance pár rad.“ Nechval dne pťed veerem, Āíkávala moje babička a mála pravdu. Já si toho vlááka, bohužel, nevěimla, moje sváťmitenkovem ano. A okamžitě startuje. Na nějaké pokřikování a volání nereaguje, pomalu se tedy vydávám za ní, běť stejně nemá cenu. Jenom doufám, Āe ten vláák nebude agresivní blbec. Není, docela si spolu hrajou, alespoť se poádň vylítá. „Tak u dost, pocem,“ zavolám a ona zase poslechne. „Fakt nevím, co ta Hama,“ napadne mě u asi pťetí a vyráíme opačným směrem neť kluk s vláákem. „Trochu se dalo se na něj docela koukat.“ Pťehraju si, jak vypadal, nedávám pozor na psa, co se mi vymstí. Amule nťkam mezitím zmizela. Objevím ji za chvíli a s ní i zmiňovaný potok. Volám, nadávám, prosím, škemrám, na nic nereaguje. „Aha, tak asi jo, je neposlušná,“ dávám za pravdu Hance. Nakonec mi nezbejvá nic jiného, neť slézt za ní. Eventuálně poťkat, ať ji pťestane bavit ráchat se v potoce, ale moc nadějí, Āe by to mělo být ješť letos, si nedávám. Krucinál, podjely mi nohy a málem jsem tam zahuěla celá. Nicméně, tenhle máťj pokus zaujme Amy natolik, Āe se jde podívat, co to vyvádí a je odlovena. Vypadáme obě jako prasata. „Jdeme domě,“ zavelím. „Kdo ti hlídá tvou potvoru? Máš; s ní jenom starosti, nťkomu jí prodej, dám ti tisícovku,“ pťemlouvá mě babička, ale dťda oponuje: „Vždyť je to takovej krásnej pejsek a milej.“ „Hlídá mi ji kamarádka.“ U vchodových dveťmi hledám klíče. V levé kapse nejsou, v pravé taky ne, Āe bych je dala do kalhot? Ne, tam taky nejsou. No, nazdar, kam jsem je dala? Āe by mi vypadly cestou? „Nedá se nic dťlat, jdeme to projít ješť jednou,“ vysvětluju. Stejně to bylo houby platný, jediný plus je, Āe ze psice u opadalo věchno bahno a je tudíť relativně Āistá. Do domu mě ve finále pouš sousedka. Sedím pťede dveťmi do bytu, obliěej zaboťenej Amále v kořichu a usilovně pťemýšlím, co dá nedá dovolat, má vypnutej telefon. Musím sehnat zámeňníka. Zazvoním na sousedy. Veer si zalezu do pokoje s kníťkou. Nechci u, aby mě cokoliv rušilo, vypnu si tedy telefon. „Dobrý veer, promiňte, Āe vyrušuju, ale neznáte Āislo na zámeňníky, ztratila jsem klíče od kamarádky bytu.“ „Dobrý veer, nic se neděje, Āislo nťkde tady mám, ale nemá ona nťkde, tťeba v práci, náhradní klíče? Je to takhle veer drahý a je navíkend.“ „Nevím, spíš myslím, Āe ne, navíc se jí nemě u dovolat, je u rodičů na umavě.“ Volám tedy na zámeňnickou pohotovost. „Byt otevťt samozěmě máeme, vy jste hlášená?“ „Nejsem, jenom tady kamarádce hlídám psa.“ „Tak to, bohužel, nepťjde, musíte si zavolat na policii, bez majitele nesmíme být otevťt.“ Dobrá, volám na policii. Pes je našťi u sousedě, slíbili mi ho pohlídat. Na policii mě slušně pošílají do háje, ale dávají mi Āislo na jiného zámeňníka. Alespoť nťco. V jedenáct veer si vzpomenu na Amulku, mám zavolat, nemám? Nakonec se rozhodnu nevolat, Julka je pťece dospělá, zvládne to. Zaklapnu kníťku a jdu spát. S ním se nakonec domluví,

dve byty jsou otevřené, psice dostává nárat a pak v minutu usne, asi je zvěšovaná unavená. Zámek je ale hezký chlap, prohlédnu si ho poádně, tebe uševněvovaná. Platím pět a pět tisíc, bezpečnostní zámek je holt bezpečnostní zámek. Nechcete zůstat na skleničku? Zvu vás, nedá mi to a alespoň to zkouším. Klidně. Máme i dojet koupit něco na zub, v Tesco budou mít ješitě otevřeno, pátá svatý nápad. Za slabou hodinku jsme zpátky, popijíme a po druhé lahvice mě napadá, že jsem vlastně Hance ani nenapsala, že má nové zámky. Posílám jí několik esemesek z jeho telefonu, má je definitivně vybitej. Povinnost informovat splněna a je třeba zavolat se pátým jmenem, včera, pátě z toho vyjdou nap

Budím se kolem osmé, jsem nasovaná od Amulky, touhle dobou chodí ven. Zkusím jim zavolat. Zapínám telefon, ale Julka ho má asi vypnuté, hodilo mě to do schránky. Zavolám později. Píp, píp. Uživatel uvedený jako odesílatel této zpravy se Vám pokoušel 4x dovolat. Leknu se, je to Julka číslo, že by se něco stalo? Píp, píp. Hani, ty mě asi zabiješ, já vím, že jsem krava a debil, Amyna mi utekla. A nic dalšího, krucinál, co se ksakru děje, co je s mým psem? Znova zkouším volat, znova ta pátá blblá schránka. Píp, píp. Hani, jsem krava a debil, já to vím, vím, že se zlobíš, máš nové zámky u bytu. Do prdele, co to má znamenat, já tu krávu fakt asi zabiju. To nemůže rovnou napsat, co zase vyvedla? Píp, píp. Hani, já jsem fakt taková krava, ale ten zámek je fakt hezký. Koho zajímá nějaký zámek, já chci vědět, co je s mým psem a bytem. Píp, píp. Hani, já vím, že se zlobíš, jsem fakticky debil, máš moc hodný sousedy. Koukej se ozvat a okamžitě, jest jsem v Praze, cekej na mě, posílám smsku pro změnu já Julce. Nic jiného mi totiž nezbejvá, má vypnuté telefon. Anebo se jí zase vybil, kašleš na něj. Kruci, kolik je hodin? Devět, to je akorát, vyvenčím trochu psa, opláchnu se a sjeďu si k Janě pro nabíječku, plánuju si dnešní dopoledne. Hanka dorazí kolem šesté, to stihneme i poádnou procházku, Amulko, seznamuju s nima i pesulku. Tebe tady musí být hodná a se vrátím, zavoláme spolu paniče.

Nevím by sám, zvoní mi telefon. Skoím po něm, ale volá jenom Jana. Ahoj, jak se máš? Ahoj, prosím tě, není u tebe ta koza Julka? Ne, není, děje se něco? Jo, posílá mi zmatené esemesky, prý ztratila psa, mánila zámky od bytu a kdo ví, co ješitě? Má se mrknout, jestli není na netu? Hele, nevidím ji, ale pokusím se získat číslo na jednu její známou, jestli její u ní. Díkes, když tak pak brkni, jo. Do prdele, zase mi ujel autobus, no co, pro deset minut se nestáří, že jo, včera Amálka to o chvíli dýl doma sama vydržela. Konečně jsem ve Strašnicích, tebe hodim telefon na chvíli na nabíječku, zavolám Hance a pak vyrazím zpátky na Čerák. Odemkám a hned na mě z pokoje mluví Jana. Ani neřekne ahoj a už za sebe chrlí: Co se zase děje? Shání tě Hanka jako zvěšilá, prej se něco stalo se psem. Dyš jsem jí posílala smsky, dotěněnamítám. Posílala, ale jaký, jdu jí zavolat, že se objevila, byla na kolaps. Hlavou mi běží scénáře, pesula mrtvá nebo zabíhá, byt vykradenej, prostě ve vytváření si katastrofických vizí jsem machr. Navíc Julka by na netu visela jako prádlo, když tam není, znamená to, že není u mě doma. Nevím by sám, zvoní mi telefon, zase volá Jana. Ahoj, máš to číslo? Ahoj, ne, nemám, ale chceš mluvit s Julkou? Dej mi ji k telefonu, nebo ji fakt zabiju. Co se, kurva, děje? Nebudeš tomu věřit, co se stalo, a po telefonu mi líčí celou historii věrejšiho věra a noci. OK, včera jsem tam, kekej na mě, nemám totiž klíč, poznamenám poněkud jízlivě a seknu s telefonem. Bo máš, to je ale kopyto. Pán Běh jí to oplátí na dětech, na mnohstvi i na kvalitě, třeba bude mít s tím zámekem a Ar jim pátě za drážíku.

HAJKA